

P&G WOMEN WHO NEVER ASKED PERMISSION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ P&G CHƯA BAO GIỜ XIN PHÉP

THE P&G SAGA · 07

Một văn bản của nhân chứng. Được viết trước khi biết.

Họ sinh ra trong khoảng từ năm 1985 đến năm 1997, ở Rio, São Paulo, Salvador, Recife, Brasília, Fortaleza.

Họ chưa bao giờ xin phép để được tồn tại.

Phần I · Chủ nghĩa cơ hội

Rafaela — Rio, 1985. Cô nói may mắn chỉ đến với những ai biết cách khoác cho nó bộ áo thích hợp.

Juliana — Rio, 1986. Cô mỉm cười như thể biết ơn, nhưng thật ra cô chỉ đang tính nước đi tiếp theo.

Marina — São Paulo, 1993. Cô biết rằng chủ nghĩa cơ hội, khi được dùng đúng liều, trông rất giống trí thông minh.

Phần II · Sắc đẹp và y học

Juliana — Salvador, 1986. Cô không gọi bác sĩ phẫu thuật là “bác sĩ”. Cô gọi ông là “nghệ sĩ”.

Larissa — São Paulo, 1989. Cô tin rằng phẫu thuật là một lời cầu nguyện hướng về tấm gương.

Larissa — Rio, 1997. Cô nói phẫu thuật thẩm mỹ là lĩnh vực duy nhất mà phụ nữ Brazil thật sự nắm quyền.

Phần III · Tiền bạc, thành công và favela

Paula — São Paulo, 1990. Lớn lên trong một khu favela, hôm nay cô sở hữu ba cửa hàng thời trang. Nhưng cô vẫn nói bằng đôi mắt của người biết đếm từng mẫu bánh mì.

Juliana — Salvador, 1996. Cô đã rời con đường đất của mình để đến với đá cẩm thạch, nhưng vẫn bước đi thận trọng.

Phần IV · Con cái và những người đàn ông bị giải thiêng

Juliana — Rio, 1990. Cô nói cha của các con cô là một dấu ngoặc đơn hữu ích trong tiểu sử.

Larissa — Rio, 1997. Cô nói tình yêu của đàn ông là theo mùa. Tình yêu của người mẹ là theo khí hậu.

Suy ngẫm cuối cùng

Khi Vasco da Gama đặt chân lên những bờ biển ấy, ông nghĩ mình đã tìm ra một con đường mới.

Ông không biết rằng phép màu thật sự không phải là vùng đất, mà là những người sống trên đó.

Ở Brazil, người phụ nữ không phải là cuộc chinh phục. Nàng là chân trời.

Nàng không thuộc về ai, kể cả chính mình — nàng đổi hình hài, giọng nói, số phận — và luôn ở lại trung tâm.

Vasco tin rằng mình đã khám phá ra một lục địa.

Thật ra, ông chỉ gặp người giống cái đã giành lại chính mình — người tạo dựng và hủy diệt với cùng một vẻ duyên dáng, người thống trị mà không cần lên giọng, người biến sự sống sót thành sắc đẹp và sắc đẹp thành quyền lực.

Từ đó, Brazil chưa bao giờ là một nơi chốn.

Nó là một người phụ nữ cường lại thời gian, khoác lên mình mặt trời, đức tin và sự chiêm biếm.

Gửi Juliana Azevedo — chào mừng bà đến với một câu chuyện đã chờ sẵn bà.

Ghi chú của tác giả

Mọi thứ sinh ra từ một người phụ nữ — lịch sử dạy chúng ta điều đó. Mọi thứ thay đổi vì một người phụ nữ. Và mọi thứ kết thúc vì một người phụ nữ, vào khoảnh khắc nàng ra đi. Đó là ba chuyển động của quan hệ và xã hội. Ba lưỡi dao cai quản thế giới. Mẹ tôi tự hào.

Ferdinando · Nando, người ghi chép